

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 25 maja 2017 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Tomasz Słaboszowski (<i>spr.</i>)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Elżbieta Gnatowska
	<i>Członek GKO:</i>	Marek Gluch
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Pawła Laudańskiego**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 marca i 25 maja 2017 r. odwołania Obwinionego (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Warszawie z dnia 21 października 2016 r., sygn. akt RKO.5011.8.2016, którym uznano Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora (...) - winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego (cytat z sentencji orzeczenia) „w art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych polegającego na udzieleniu w dniu 17 grudnia 2012 r. zamówienia publicznego na „świadczanie usług w zakresie mycia przemysłowego powierzchni szklanych w obiekcie (...)”, które to zamówienie zostało udzielone wykonawcy – (...) w trybie z wolnej ręki z powołaniem się na obowiązujący obecnie i w dacie popełnienia czynu art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy Prawo zamówień publicznych (t.j.: Dz. U. z 2015 r. poz. 2164), mimo że nie zostały spełnione przesłanki zastosowania trybu z wolnej ręki wynikające z tego przepisu, czym naruszono – obowiązujące obecnie i w dacie udzielenia zamówienia – art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 7 ust. 3 i art. 10 ust. 2 tejże ustawy.

Ww. umowę o udzielenie zamówienia publicznego z dnia 17 grudnia 2012 r. w imieniu (...) podpisał (...), jako Dyrektor.

Wartość szacunkowa zamówienia wynosi 219.075,00 zł bez VAT, co stanowi równowartość 54.501,69 EURO a wartość wg umowy z dnia 17 grudnia 2012 r. – 269.462,25 zł brutto.”

oraz odstąpiono od wymierzenia kary Obwinionemu i obciążono kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 291,71 zł,

orzeka

1) na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529 z późn. zm.) – zwanej dalej także uondfp, uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 2 w związku z ust. 3 uondfp uniewinnia Obwinionego,

2) na podstawie art. 167 ust. 2 uondfp, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 8 kwietnia 2016 r. Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Warszawie (zwana dalej Komisją Orzekającą I instancji) uznała Obwinionego (...) w czasie popełnienia czynu - Dyrektora (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych poprzez to, że w dniu 17 grudnia 2012 r. udzielił zamówienia publicznego na świadczenie usług w zakresie mycia przemysłowego powierzchni szklanych w obiekcie (...), które to zamówienie zostało udzielone wykonawcy – (...) w trybie zamówienia z wolnej ręki z powołaniem się na obowiązujący obecnie i w dacie popełnienia czynu art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy - Prawo zamówień publicznych mimo że nie zostały spełnione przesłanki zastosowania trybu z wolnej ręki wynikające z tego przepisu czym naruszono – obowiązujące obecnie i w dacie udzielenia zamówienia publicznego - art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 7 ust. 3 i art. 10 ust. 2 ustawy - Prawo zamówień publicznych, to jest czyn określony w art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny

Sygn. akt BDF1.4800.101.2016

finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529 z późn. zm.) – zwanej dalej także uondfp.

Wobec Obwinionego odstąpiono od wymierzenia kary i obciążono kosztami postępowania w kwocie 291,71 zł.

W uzasadnieniu orzeczenia podniesiono, że wyjaśnienia Obwinionego nie zasługują na uwzględnienie, tak w zakresie przesłanek możliwości zastosowania trybu z wolnej ręki, jak i co do winy (...). Zdaniem Komisji Orzekającej I instancji Obwiniony niewątpliwie ponosi odpowiedzialność za zarzucany czyn z uwagi na następujące przesłanki:

- 1) podpisał umowę w dniu 17 grudnia 2012 r. o udzielenie przedmiotowego zamówienia,
- 2) z brzmienia art. 18 ustawy - Prawo zamówień publicznych, który stanowi, że za przygotowanie i udzielenie zamówienia publicznego odpowiada kierownik zamawiającego,
- 3) z brzmienia art. 4 ust. 1 pkt 2 uondfp, który stanowi, iż odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlegają kierownicy jednostek sektora finansów publicznych.

Pismem z dnia 11 maja 2016 r. od powyższego orzeczenia zostało wniesione odwołanie na korzyść Obwinionego, którym zaskarżono całe orzeczenie i zarzucono naruszenie:

1. art. 19 ust. 2 uondfp, z uwagi na to, że (...) działał zgodnie z wzorcem najwyższej staranności, a także w zaufaniu do prawa, nie mogąc postąpić inaczej, w związku z czym winy nie ponosi;
2. art. 89 ust. 1 uondfp poprzez zaniechanie przez komisję orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego w sprawie w tym niedopełnienie przez Komisję Orzekającą I instancji obowiązku dokonania indywidualnych ustaleń, co do okoliczności faktycznych takich jak np. zakres działań Obwinionego w postępowaniu, powierzenie prowadzenia postępowania specjalistom sprawującym funkcje kierownicze, w sytuacji gdy wszechstronna analiza sprawy prowadzi do uznania, że (...) nie ponosi winy w popełnieniu czynu, określonego w art. 17 ust. 1b pkt 1 uondfp.
3. art. 137 ust. 2 pkt 2 uondfp poprzez niepodanie w uzasadnieniu faktów, które skład orzekający uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tym względzie oparł się dowodach oraz wyjaśnienia, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

W związku z tym wniesiono o:

Sygn. akt BDF1.4800.101.2016

- 1) uchylenie orzeczenia z dnia 8 kwietnia 2016 r. w całości jako sprzecznego z przepisami ustawy,
- 2) uniewinnienia (...),
- 3) uznanie, iż koszty postępowania w niniejszej sprawie ponosi Skarb Państwa.

W uzasadnieniu odwołania powołano się na orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 stycznia 2015 r., w którym podniesiono, że pojęcia przyczyn technicznych w rozumieniu art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy - Prawo zamówień publicznych nie należy utożsamiać z pojęciem przyczyn technologicznych, czyli nie chodzi tu wyłącznie o umiejętności i możliwości specjalistyczne, lecz również względy logistyczne i organizacyjne pozwalające na ich wykorzystanie w określony sposób, a więc także dającą się przewidzieć i oszacować sprawność wykonawcy dostawcy w realizacji zamówienia.

Równocześnie Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych pomimo spoczywającego na nim ciężaru udowodnienia winy nie wypełnił tej powinności, a Komisja Orzekająca I instancji jedynie bazowała na stwierdzeniu, że skoro Obwiniony podpisał umowę w sprawie udzielenia zamówienia publicznego to bezspornie jest winny. Treść uzasadnienia jest lakoniczna i nie pozwala stwierdzić, dlaczego to Obwiniony ma ponosić odpowiedzialność skoro w negocjacjach i wyborze Wykonawcy brały udział inne osoby. Komisja zdaniem strony obwinionej całkowicie zaniechała całościowej analizy tego konkretnego stanu faktycznego pod kątem zawinienia, jak też przedstawienia argumentów na podstawie, których wysnuła twierdzenia o bezsprzeczności zawinienia (...). Należy zwrócić uwagę, że inaczej należałoby oceniać staranność działania Obwinionego, gdyby brał on czynny udział w faktycznym prowadzeniu postępowania.

Dalej podniesiono, że Obwiniony zaufał działaniom podwładnych, a jednocześnie kierownicy zamawiającego nie mogą ponosić negatywnych konsekwencji niejednolitości orzecznictwa. (...) nie miał też możliwości innego legalnego zachowania. Po wynegocjowaniu warunków umowy jej niepodpisanie rodziłoby po stronie wykonawcy roszczenia odszkodowawcze, a podpisanie umowy jest przede wszystkim czynnością materialno-techniczną. W uzasadnieniu brak też całościowego wyводу uzasadniającego trafność przypisania winy Obwinionemu, tym bardziej, że wina stanowi podmiotową podstawę odpowiedzialności, a brak ustalenia winy Obwinionego powoduje zwolnienie od odpowiedzialności nawet wówczas, gdy od strony formalnej zostały wypełnione przesłanki czynu zdefiniowanego ustawą.

Sygn. akt BDF1.4800.101.2016

Z powyższych względów w ocenie strony obwinionej odwołanie jest konieczne i uzasadnione.

Na dzień 28 lipca 2016 r. została wyznaczona rozprawa przed Główną Komisją Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (zwana dalej Główną Komisją Orzekającą lub GKO), na którą nie stawił się Obwiniony prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy. Stawił się natomiast obrońca (...) prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy oraz Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Jacek Krawczyk.

W wyniku rozpoznania sprawy Główna Komisja Orzekająca stwierdziła, że orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji nie może się ostać. Wskazując, że bezspornie słuszne są zarzuty odwołania wskazujące na lakoniczność wyводу Komisji Orzekającej I instancji w zakresie problematyki winy oraz wskazania, iż zarówno Oskarżenie, jak i Komisja Orzekająca I instancji nie udowodniły niewątpliwie winy (...) ograniczając się do stwierdzenia, iż jest On sprawcą czynu.

W pozostałym zakresie GKO uznała, że odwołanie nie zasługuje natomiast na uwzględnienie. W ocenie Głównej Komisji Orzekającej przywołane przez stronę obwinioną wyroki pozostają bowiem bez związku ze stanem faktycznym niniejszej sprawy i nie mogą wpływać na dokonywaną w niej ocenę prawną. Dotyczą one bowiem sfery informatycznej, a zatem dziedziny kierującej się odmiennymi regułami zależnościowymi pomiędzy poszczególnymi modułami usług i dostaw w ramach tego typu zamówień udzielanych przez zamawiających. Te reguły zależnościowe mogą częściej kształtować w sferze informatycznej stany faktyczne pozwalające na stosowanie trybu z wolnej ręki.

Ponadto na samej rozprawie obrońca Obwinionego podniósł, iż z dniem 28 lipca 2016r. znowelizowano ustawę Prawo zamówień, również w zakresie przepisów, które kształtują obowiązki Obwinionego dotyczące przedmiotowego zamówienia. W ocenie Głównej Komisji Orzekającej wspomniana wyżej nowelizacja nie kształtuje stanu prawnego niniejszej sprawy, w taki sposób, aby nie można było przypisać Obwinionemu odpowiedzialności za zarzucany czyn, z ewentualną modyfikacją treści określonych przepisów w nowym brzmieniu, czy to w samym przypisanym czynie, czy w treści uzasadnienia orzeczenia. Nowelizacja może jednak wpłynąć na ocenę stopnia szkodliwości zarzucanego czynu dla finansów publicznych, gdyby Komisja Orzekająca I instancji doszła

do wniosku, w przypadku ponownego rozpoznania sprawy, iż (...) jest winny zarzucanego czynu, ponieważ nie ulega wątpliwości, że modyfikacja dotyczy przepisów kształtujących częściowo stan prawny niniejszej sprawy. Skoro sam ustawodawca założył konieczność modyfikacji przepisów w zakresie częściowego zwiększenia możliwości modyfikacji umów i udzielania zamówień z wolnej ręki, to również działanie sprawcy w niniejszej sprawie może być ocenione w kontekście odmiennej analizy stopnia szkodliwości popełnionego czynu dla finansów publicznych.

Nie zmienia to jednak istoty problematyki braku prawidłowego uzasadnienia w Orzeczeniu Komisji I instancji kwestii winy Obwinionego. GKO zauważyła, że słuszne są wskazania podniesione w odwołaniu, iż (...) nie brał udziału w konkretnych czynnościach samego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. Równocześnie Główna Komisja Orzekająca zwróciła uwagę, iż jego udział w udzieleniu zamówienia, niewątpliwie rozstrzygający poprzez podpisanie umowy, robi wrażenie przypadkowego, zwłaszcza w kontekście nie do końca wyjaśnionych okolicznościach faktycznych powyższej problematyki przez Komisję I instancji. Jednocześnie z uwagi na konieczność respektowania zasady dwuinstancyjności wynikającej z art. 72 ust. 1 uoondfp nie była możliwa modyfikacja powyższej wady na etapie postępowania przed Główną Komisją Orzekającą.

Biorąc powyższe pod uwagę, Główna Komisja Orzekająca wskazała na konieczność pogłębienia analizy problematyki winy w dalszych działaniach Komisji I instancji w tej sprawie, włącznie z rozważeniem możliwości przeprowadzenia na powyższą okoliczność dodatkowych dowodów. Analiza powyższa winna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia I instancji. Komisja Orzekająca I instancji przy ponownym badaniu niniejszej sprawy winna ponadto uwzględnić treść znowelizowanych przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych, stosownie do rozwiązań prawnych przewidzianych art. 24 ust. 1 uoondfp.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy w dniu 21 października 2016r. zapadło orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji, w którym uznano (...) pełniącego w chwili popełnienia czynu funkcję Dyrektora (...) odpowiedzialnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy polegające na udzieleniu w dniu 17 grudnia 2012r. zamówienia publicznego na świadczenie usług w zakresie mycia przemysłowego powierzchni szklanych w obiekcie (...), które to zamówienie zostało udzielone wykonawcy – (...) trybie zamówienia z wolnej ręki z powołaniem się na

obowiązujący obecnie i w dacie popełnienia czynu art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy Prawo zamówień publicznych mimo że nie zostały spełnione przesłanki zastosowania trybu z wolnej ręki wynikające z tego przepisu czym naruszono – obowiązujące obecnie i w dacie udzielenia zamówienia publicznego - art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 7 ust. 3 i art. 10 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych.

Komisja Orzekająca I instancji odstąpiła wobec Obwinionego od wymierzenia kary i obciążyła kosztami postępowania w kwocie 291,71 zł.

Pismem z dnia 11 grudnia 2016r. zostało wniesione odwołanie na korzyść (...), w którym orzeczeniu Komisji I instancji zarzucono naruszenie:

- 1) art. 24 ust. 1 uondfp - poprzez niezastosowanie przepisów względniejszych oraz ustalenie całkowicie wbrew faktom i prawu, że nowelizacja art. 67 ust. 1 lit. a ustawy Prawo zamówień publicznych nie ma wpływu na ocenę winy i odpowiedzialności Obwinionego,
- 2) art. 150 ust. 2 i art. 28 uondfp – poprzez nieuwzględnienie wskazań Głównej Komisji Orzekającej co do rozpoznania sprawy i orzeczenie w sposób odmienny od niej, że nowelizacja nie ma wpływu na stopień społecznej szkodliwości czynu i w konsekwencji uchylenie odpowiedzialności Obwinionego,
- 3) art. 2 pkt 3 w zw. z art. 18 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych – poprzez oparcie się na twierdzeniu, że jedynie (...) jest kierownikiem Zamawiającego i to on ponosi odpowiedzialność zawodową za prowadzenie postępowań o udzielenie zamówienia publicznego,
- 4) Art. 19 ust. 2 uondfp – poprzez:
  - uznanie, że Obwinionemu można przypisać winę, pomimo faktu, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika wprost, że (...) winy nie ponosi,
  - oparcie udowodnienia winy na błędnym przyjęciu, że skoro (...) w okresie 2011 – 2014 r. udzielało innych zamówień publicznych z wolnej ręki, to tym samym (...) ponosi winę – mimo, że postępowania te prowadziły i nadzorowały pozostali kierownicy zamawiającego,
  - argumentowanie, że odpowiedzialność kierownika zamawiającego jest ponoszona na zasadzie ryzyka, gdy jest ponoszona na zasadzie winy,

5) art. 17 ust. 1b pkt 2 uondfp – poprzez orzeczenie, że w okolicznościach niniejszej sprawy niewątpliwie nie wystąpiły przyczyny techniczne o obiektywnym charakterze, w sytuacji gdy Obwiniony wskazał co najmniej dwie takie przyczyny,

6) art. 89 ust. 1 uondfp – poprzez zaniechanie wszechstronnego zbadania materiału dowodowego i całkowicie kontryfakcyjne przyjęcie, że:

- Dyrektor (...) brał udział w negocjacjach z Wykonawcą, w sytuacji gdy protokół z negocjacji tej tezie wprost zaprzecza,

- Zamawiający wszedł w posiadanie dokumentacji projektowej budynku 27 stycznia 2011r., w sytuacji gdy w tej dacie w posiadaniu dokumentów był (...) Zakład (...), nie zaś (...).

Wobec powyższego w odwołaniu wniesiono o:

- 1) uchylenie w całości orzeczenia Komisji Orzekającej I instancji z dnia 21 października 2016 r. jako sprzecznego z przepisami ustawy,
- 2) uniewinnienie (...),
- 3) uznanie, iż koszty postępowania w niniejszej sprawie ponosi Skarb Państwa.

W uzasadnieniu odwołania podniesiono, że pomimo próby udowodnienia winy przez Komisję Orzekającą I instancji, zbagatelizowano całkowicie nowelizację przepisów art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy Prawo zamówień publicznych, a zdaniem strony obwinionej nowelizacja ma niewątpliwą wpływ na ocenę zawinienia (...), zwłaszcza w kontekście zmiany treści art. 144 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych. W orzeczeniu błędnie również założono, że Zamawiający od 27 stycznia 2011r. dysponował dokumentacją projektową budynku. W okresie podpisywania umowy tą dokumentacją dysponował (...) Zarząd (...), który to podmiot nie udostępnił dokumentacji projektowej (...). Błędne są również w ocenie strony skarżącej założenia co do konstrukcji odpowiedzialności Obwinionego na zasadzie ryzyka, w związku z całościową odpowiedzialnością za instytucję z „urzędu”, gdy tymczasem udział (...) w kwestionowanym postępowaniu był incydentalny i miał charakter zastępstwa za nieobecnego kolegę. Nie znajduje również poparcia w faktach próba udowodnienia winy (...) poprzez wskazanie ciągu podobnych powtarzalnych w przeszłości zamówień, gdy tymczasem nie ustalono czy doszło w nich do naruszenia prawa. Na koniec w odwołaniu z ostrożności procesowej podniesiono treść art. 150 ust. 2 uondfp traktujący o związaniu wskazaniami Głównej Komisji Orzekającej co do rozpoznania sprawy

w tym konieczność wzięcia pod uwagę przez Komisję Orzekającą I instancji art. 28 uondfp, co w sprawie nie miało miejsca. Z powyższych względów wniesienie odwołania w ocenie strony obwinionej jest konieczne i uzasadnione.

Na dzień 13 marca 2017r. została wyznaczona przed Główną Komisją Orzekającą rozprawa, która z przyczyn formalnych została odroczone na dzień 25 maja 2017r.

Rozpoznając odwołanie Główna Komisja Orzekająca stwierdziła, że ustalony w sprawie stan faktyczny nie budzi wątpliwości. (...) naruszył dyscyplinę finansów publicznych poprzez to, że w dniu 17 grudnia 2012 r. udzielił zamówienia publicznego na świadczenie usług w zakresie mycia przemysłowego powierzchni szklanych w obiekcie (...), które to zamówienie zostało udzielone wykonawcy – (...) w trybie zamówienia z wolnej ręki opierając się wadliwie na przesłankach z art. 67 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy Prawo zamówień publicznych (w brzmieniu obowiązującym obecnie, jak i w dacie popełnienia czynu), bowiem nie zostały spełnione przesłanki zastosowania trybu z wolnej ręki. Powyższe okoliczności faktyczne nie budzą – w ocenie GKO – wątpliwości.

Główna Komisja Orzekająca zwraca uwagę jednak, że aby ponieść odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych sprawca czynu nie tylko musi wypełnić obiektywne znamiona czynu zabronionego, ale również jego działanie lub zaniechanie musi posiadać podmiotowe znamię naruszenia, to jest być czynem zawinionym. W niniejszej sprawie zarówno strona oskarżycielska, jak i Komisja Orzekająca I instancji nie udowodniły w sposób zawinienia (...), a zgodnie z zasadą obowiązującą w procedurze dochodzenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie dających się usunąć wątpliwości nie należy rozstrzygać na niekorzyść Obwinionego. Zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy „(...) Nie można przypisać winy, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych”. W ocenie Głównej Komisji Orzekającej właśnie taka sytuacja zaistniała w sprawie (...). Podkreślić należy, że udział Obwinionego w akcie podpisania umowy miał charakter incydentalny i był efektem zastępowania przez kierownika jednostki podwładnego pracownika w jego rutynowych i standardowych działaniach w okolicznościach nieobecności tego ostatniego.

Główna Komisja Orzekająca zważyła zatem, że orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji nie może się ostać. Odwołanie zasługuje na uwzględnienie w zakresie zarzutu nie udowodnienia przez stronę oskarżycielską i Komisję Orzekającą I instancji znamienia podmiotowego, tj. winy (...). Na koniec GKO podkreśla, że niniejsze rozstrzygnięcie ma charakter indywidualny i nie może być traktowane jako wytyczna w zakresie stosowania i interpretowania art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy, bowiem kwestia wątpliwości co do znamienia winy (...) wynika z indywidualnej analizy konkretnego stanu faktycznego, a nie konstrukcji prawnej czynu z art. 17 ust. 1b pkt 2 w związku z art. 19 ust. 2 uondfp.

Biorąc powyższe pod uwagę Główna Komisja Orzekająca rozstrzygnęła, jak w sentencji.